

strømmer der her mange Sager ind, som skulle være Gjenstand for saadanne Undersøgelser, gaaer det ikke an at bære sig ad saaledes som ved en Civilsag, der, naar den ikke kan paa- kjendes i den 4de Uge, maa vente til den 6te eller 8de Uge. Ved de Sager, som ere Gjenstand for criminel Undersøgelse, kan der derimod ikke være Tale om en saadan Opsættelse, de maae uafbrudt fremmes. Det er altsaa min Overbeviisning, at man ikke vil faae det til at gaae med 8 Assessorer, og det er ogsaa en saadan Følelse, der har bragt Udvalget til i Betænkningen at sige, at det i alt Fald kunde skee foreløbigt. Den ærede Ordfører bemærkede, at naar Retten til enhver Tid var besat med dygtige, brugbare og paalidelige Kræfter, maatte man kunne gjøre Regning paa, at et Antal af 8 var tilstrækkeligt. Det er jo netop et væsentligt Punkt ved en Ret, at den har arbejdsdygtige Mænd, at den i sin Midte har saadanne, der ikke blot lade sig det være magtpaaliggende at gjøre færbigt, hvad de have, men ogsaa at gjøre det paa en forsvarlig Maade, og det er ganske vist sikkert, at naar en Ret tæller Medlemmer, der ikke ere besjælede af tilstrækkelig Samvittighedsfuldhed til at røgte deres Kalb saaledes, som det skal røgtes, saa høves der i Retten selv ikke noget Middel til at fremkalde den Virksomhed, der skal udfoldes. Men det er paa den anden Side ogsaa sikkert, at hvis det skal blive Tilfældet, at der i Criminal- og Politiretten skal komme til at sidde en Mand, som ikke skyldgjorde de Fordringer, man kan gjøre til en Dommer, har Regjeringen intet Middel til at fjerne en saadan Mand, idet Grundlovens § 78 vil være til Hinder derfor, naar han ikke maatte melde sig selv til at erholde sin Afsked, og Sagen kommer da ogsaa til at staae paa en ganske særegen Maade med Hensyn til Pensionsloven. Jeg tør altsaa ikke lægge Vægt paa den Bemærkning, som den ærede Ordfører anførte med Hensyn hertil, men derimod skal jeg ikke tilbageholde den Ytring, at dersom det ærede Thing vedtager Bestemmelsen om, at Antallet af Rettens Medlemmer kun skal være 8, saa vil jeg, naar der viser sig en uafviselig, paatrængende Nødvendighed for Forhøielsen af Antallet med Hensyn til Varetagelsen af Ret-

tens Forretninger, ansee mig berettiget til at constituere en Assessor, for at faae Forretningerne forsvarligt udførte.

Det næste Punkt, hvortil jeg skal knytte en Erindring, er det Forslag af Udvalget, som gaaer ud paa, at Sager, angaaende uberettiget Magtanvendelse fra Politiets Side, ikke skulle kunne forfølges uden efter Begjæring enten af Politidirecteuren eller af den formeentlig Forurettede. Hvad der har bragt til i Regjeringens Udkast at optage den Bestemmelse, at saadan uberettiget Magtanvendelse ubetinget skal kunne forfølges, ligger meget nær, og det er idag udtalt af den ærede Ordfører, saa at jeg kan indskrænke mig til at sige, at medens der fra den ene Side er stærk Opfordring til at sørge for, at en saadan uberettiget Magtanvendelse ikke skal komme til at gaae uændset hen, kan man paa den anden Side ikke andet end indrømme, at Forholdene med Hensyn til Den, mod hvem Forseelsen er bleven begaaet, kunne stille sig saaledes, at han vilde være lidet tjent med, at man forfulgte Sagen. Smid- lertid har Regjeringen ogsaa ved at gjøre Forslaget sikket sig Udvei herimod, idet det skal være overladt til Ministeriet at frafalde Sagens Forfølgning, dersom Omstændighederne talte derfor, men der kan dog heller ikke fra min Side være Noget imod, at Udvalgets Forslag i denne Henseende tages tilfølg.

Under Nr. 10 er der optaget en Bestemmelse om, at Tilfælgelser, hvor saadanne ere fornødne, skulle indeholde en Angivelse af Sagen og den Egenstabs, hvori de, der tilfælges, skulle møde. Jeg har nogen Betænkning ved at tilraade Optagelsen af denne Bestemmelse, og det ligger deri, at naar man i Tilfælgelsen betegner den Egenstabs, hvori Den, som tilfælges, skal møde, saa maa man sige, at han enten skal møde som Part eller som Vidne i denne offentlige Politisag, altsaa enten for at Sagen kan blive rettet imod ham til Ansvar, eller for at han kan afgive en Forklaring. Det er Noget, som gjennem en stadig Praxis er gaaet ind i Domstolenes hele Opfattelse af dette Forhold, at Den, der under en Sag maa betragte sig som Tiltalt, og hvem man altsaa vil paavælle et Straffean svar, ikke kan drages til Ansvar for de urigtige Forklaringer, han af-